

معلمی در حاشیه

فاطمه سجادی، از آن هایی است که دغدغه همگانی شدن آموزش را دارد

کلاس های بدون میز و نیمکت

تولد فاطمه مانند تک تک مادر همین خاک بوده است و بیش از کشور مادری و پدری اش افغانستان، ایران را دوست دارد. در همین کشور تحصیل کرده و با اینکه کارت اقامتی داشته و هیچ سالی از تحصیل در مدارس دولتی جا نمانده است، اما خیلی پیش آمده است که نگران بخشنامه ها و تأییدیه ها باشد تا ثبت نام شود. او در این میان دانش آموزان زیادی را هم دیده است که به دلیل نقص مدرک از تحصیل بازمانده اند و هیچ وقت پای آن ها جایی حتی برای آموختن الفبا هم باز نشده است. همین دیدن ها باعث شده است که او کمر همت را ببندد و برای تحصیل بچه های بازمانده از تحصیل به ویژه بچه های اتباع افغانستانی تلاش کند. او از سال ۱۳۸۶ وارد مدارس خودگردان شده و در سال ۱۳۹۳ خود یک مؤسسه فرهنگی، آموزشی در حاشیه شهر مشهد راه می اندازد. «از بچگی دوست داشتم معلم شوم، ولی شرایط آن برای مهاجران مهیا نبود به همین دلیل تصمیم گرفتم وارد مدارس خودگردان شوم. از قبل آشنایی با این مدارس داشتم و اقوام مادر این نوع مراکز آموزشی فعالیت کرده بودند. با هزاران زحمت وارد یکی از این مدارس شدم. قبل از اینکه وارد این نوع از مدارس شوم تصورم این بود که مدارس خودگردان هم مانند مدارس دولتی هستند، ولی این گونه نبود و تفاوت های زیادی به ویژه در ظاهر داشتند. امکانات کم، فضاهای کوچک و کلاس های بدون میز و نیمکت که بچه ها مجبور بودند روی زمین بنشینند و درس بخوانند. حتی بچه ها کتاب هم نداشتند. معلمی در این مدارس نتیجه خوبی برای من داشت، چرا که ترغیب به این شدم که این مؤسسه فرهنگی و آموزشی را راه بیندازم.»

● لیلار بچه / فاطمه سجادی متولد سال ۱۳۶۶ در ایران و در همین مشهد است. اینکه می گویم متولد ایران دلیل دارد، چرا که یک مهاجر است. مهاجری که جنگ به اجبار خانواده اش را کوچ داده است. فاطمه دولیسانس فقه و حقوق و علوم تربیتی دارد و دغدغه اصلی اش که آرزوی دوران کودکی اش هم است؛ معلمی و آموزش می باشد. دغدغه ای که از سال ۱۳۸۶ جامه عمل به آن پوشانده و سراغ بچه های بازمانده از تحصیلی رفته است که به دلایل مختلف از آموختن و سواد جا مانده اند. او در کنار آموختن الفبا و سواد به دنبال پرورش خلاقیت و کارآفرینی نیز بوده است. سجادی مدرسه ای خودگردان در حاشیه شهر دارد که در آن موقعیت یاد گرفتن برای تمام بچه های جا مانده از تحصیل فراهم است. مدرسه ای به نام «هدایت». او منکر کمک های دولت و مردم ایران به اتباع به خصوص مهاجران افغانستانی نیست اما عقیده دارد که آموزش ها برای بچه های جا مانده از تحصیل باید گسترش یابد.

به دنیا های جدید فکر کن